

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของเยาวชนไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของเยาวชนไทยและเพื่อเปรียบเทียบ ค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นของเยาวชนที่มีต่อรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ส่วนประสมทางการตลาด จำแนกตามเพศ อาชีพ และภูมิลำเนา รวมทั้งปัญหาและข้อเสนอแนะด้านต่างๆเพื่อนำผลการศึกษาไปใช้ปรับปรุงการให้บริการ และพัฒนาการตลาดให้สามารถตอบสนองและดึงดูดเยาวชนไทยให้สนใจเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากขึ้น

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเยาวชนไทยที่เคยเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 คน โดยเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม และทำการประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ และสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percent) และค่าเฉลี่ย (Mean) แล้วนำเสนอข้อมูลในรูปแบบของตาราง สามารถสรุปผลการศึกษา อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ได้ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

จากผลการวิจัยพบว่า จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 400 คน มีจำนวน 200 คน หรือร้อยละ 50 เป็นเพศชาย และจำนวน 200 คน หรือร้อยละ 50 เป็นเพศหญิง มีสัดส่วนเท่าๆกัน ส่วนใหญ่มีอายุ 21 ปี คิดเป็นร้อยละ 16.30 มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลางและกรุงเทพมหานคร คิดเป็นร้อยละ 23.50 ระดับการศึกษาชั้นปริญญาตรี ร้อยละ 75.30 มีงบประมาณในการท่องเที่ยวแต่ละครั้งต่ำกว่า 1,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 27.00 และส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ คิดเป็นร้อยละ 56.50

2. เยาวชนกับพฤติกรรมผู้บริโภคการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

จากผลการวิจัยพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มักเลือกเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศในแหล่งธรรมชาติ คิดเป็นร้อยละ 46.30 ส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์หลักของการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศเพื่อการพักผ่อน คิดเป็นร้อยละ 28.30 โดยกลุ่มบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศคือ ครอบครัว คิดเป็นร้อยละ 39.50 ช่วงเวลาเดินทางท่องเที่ยวคือ ช่วงเดือนเมษายน-มิถุนายน คิดเป็นร้อยละ 34.00 โดยส่วนใหญ่สื่อที่ได้รับข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิง

นิเวศ คือ รายการทางวิทยุ/โทรทัศน์ คิดเป็นร้อยละ 26.30 สถานที่พักที่เลือกส่วนใหญ่ คือ รีสอร์ท คิดเป็นร้อยละ 27.80 และสิ่งที่เป็นอุปสรรคในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ คือ ความไม่สะดวกในการเดินทาง คิดเป็นร้อยละ 25.80

3. ลักษณะบุคลิกภาพของเยาวชนไทยที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

จากผลการวิจัยพบว่า เยาวชนไทยที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีลักษณะบุคลิกภาพ สนุกสนาน, ชอบเดินทางท่องเที่ยว, ชอบเดินทางในสถานที่แปลกใหม่, เปิดรับเทคโนโลยีสมัยใหม่, มีเหตุผล, ชอบผจญภัย และปรับตัวง่าย มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.23, 4.15, 4.03, 3.93, 3.88, 3.86 และ 3.76 ตามลำดับ ส่วนลักษณะบุคลิกภาพ มีความเชื่อมั่นในตัวเองสูง, ชอบเข้าสังคม และมุ่งเน้นความสำคัญที่ตนเอง มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.46, 3.43 และ 2.99 ตามลำดับ

4. รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

4.1 ความสนใจในกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในแหล่งธรรมชาติ

จากผลการวิจัยพบว่า การเที่ยวชมถ้ำ/น้ำตก/น้ำทะเล, การถ่ายรูป บันทึกภาพ/เสียง, ตั้งแคมป์/ค่ายพักแรม/กางเต็นท์, การเดินป่า, ล่องแพ/ล่องเรือยาง/ล่องเรือ, ชิม้ำ/ชิมข้าง, ศึกษาธรรมชาติ/พืชพรรณไม้/ทัศนียภาพ, ชิงกระดานท่องเที่ยว, ส่องสัตว์/ดูนก และการศึกษาท้องฟ้า/ดูดาว มีระดับความคิดเห็นมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.31, 4.21, 3.96, 3.91, 3.91, 3.89, 3.78, 3.77, 3.72 และ 3.70 ตามลำดับ ส่วนกิจกรรมการดำน้ำ ดูปะการัง (น้ำตื้น, น้ำลึก), พายเรือ (เช่น แคนู, เรือใบ, กระดานโต้คลื่น) และ ปีน/ไต่เขา/ไต่ผา มีระดับความคิดเห็นปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.16, 3.08 และ 2.74 ตามลำดับ ส่วนกิจกรรมตกปลา มีระดับความคิดเห็นน้อย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.31

4.2 ความสนใจในกิจกรรมส่งเสริมทางประวัติศาสตร์ /แหล่งโบราณคดี

จากผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมชมความงาม ความเก่าแก่ ทัศนียภาพของโบราณสถาน, กิจกรรมชมวัด/ แหล่งประวัติศาสตร์ และกิจกรรมศึกษาเรียนรู้ ประวัติ ความเป็นมาของประวัติศาสตร์และโบราณคดี มีระดับความคิดเห็นมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.14, 3.69, 3.60 ตามลำดับ

4.3 ความสนใจในกิจกรรมส่งเสริมทางศิลปะ /ประเพณี /วัฒนธรรม

จากผลการวิจัยพบว่า การชม/ทานอาหารพื้นเมือง, ชมการแสดง/ศิลปวัฒนธรรมพื้นบ้าน, ศึกษา ชื่นชมงานศิลปกรรม ประเพณี/วัฒนธรรม และการเรียนรู้วิถีชีวิตของคน/ชุมชน มีระดับความคิดเห็นมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.23, 3.99, 3.92 และ 3.73 ตามลำดับ ส่วนกิจกรรมศึกษาเรียนรู้การผลิตของที่ระลึกและสินค้าพื้นเมือง มีระดับความคิดเห็นปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.49

5. ส่วนประสมทางการตลาดที่มีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

จากผลการวิจัยพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านผลิตภัณฑ์หรือสถานที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยรวมมีระดับความคิดเห็นมาก ค่าเฉลี่ยรวม 4.13 ให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านราคาหรืองบประมาณค่าใช้จ่ายโดยรวมมีระดับความคิดเห็นมาก ค่าเฉลี่ยรวม 3.61 ให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านช่องทางการจัดจำหน่ายหรือการคมนาคม/การบริการ โดยรวมมีระดับความคิดเห็นมาก ค่าเฉลี่ยรวม 3.59 ให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านการส่งเสริมการตลาดหรือการรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยรวมมีระดับความคิดเห็นมาก ค่าเฉลี่ยรวม 3.54 ให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านบุคลากรหรือบุคคลผู้ให้บริการ/แนะนำโดยรวมมีระดับความคิดเห็นมาก ค่าเฉลี่ยรวม 3.85 ให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านกระบวนการให้บริการ โดยรวมมีระดับความคิดเห็นมาก ค่าเฉลี่ยรวม 3.77 ให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมมีระดับความคิดเห็นมาก ค่าเฉลี่ยรวม 4.13 และปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดโดยรวมทุกปัจจัยให้ความสำคัญอยู่ในระดับความคิดเห็นมาก มีค่าเฉลี่ย 3.79

6. ผลการเปรียบเทียบ รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของผู้ตอบแบบสอบถามโดยจำแนกตามเพศและอาชีพ

6.1 รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในแหล่งธรรมชาติ จากผลการวิจัยพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเพศชายและเพศหญิงให้ความสำคัญกับรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในแหล่งธรรมชาติโดยรวม มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

6.2 รูปแบบกิจกรรมส่งเสริมทางประวัติศาสตร์/แหล่งโบราณคดี จากผลการวิจัยพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเพศชายและเพศหญิงให้ความสำคัญกับรูปแบบกิจกรรมส่งเสริมทางประวัติศาสตร์/แหล่งโบราณคดีโดยรวม มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

6.3 รูปแบบกิจกรรมส่งเสริมทางศิลปะ/ประเพณี/วัฒนธรรมชุมชน จากผลการวิจัยพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเพศชายและเพศหญิงให้ความสำคัญกับรูปแบบกิจกรรมส่งเสริมทางศิลปะ/ประเพณี/วัฒนธรรมชุมชนโดยรวม มีความคิดเห็นแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

6.4 รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในแหล่งธรรมชาติ จากผลการวิจัยพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่กำลังศึกษาอยู่และที่ทำงานแล้ว ให้ความสำคัญกับรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในแหล่งธรรมชาติโดยรวม มีความคิดเห็นแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

6.5 รูปแบบกิจกรรมส่งเสริมทางประวัติศาสตร์/แหล่งโบราณคดี จากผลการวิจัยพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่กำลังศึกษาอยู่และที่ทำงานแล้ว ให้ความสำคัญกับรูปแบบกิจกรรมส่งเสริมทางประวัติศาสตร์/แหล่งโบราณคดีโดยรวม มีความคิดเห็นแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ0.05

6.6 รูปแบบกิจกรรมส่งเสริมทางศิลปะ/ประเพณี/วัฒนธรรมชุมชน จากผลการวิจัยพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่กำลังศึกษาอยู่และที่ทำงานแล้ว ให้ความสำคัญกับรูปแบบกิจกรรมส่งเสริมทางศิลปะ/ประเพณี/วัฒนธรรมชุมชนโดยรวม มีความคิดเห็นแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ0.05

ด้านผลิตภัณฑ์, ด้านราคา, ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย, ด้านการส่งเสริมการตลาด, ด้านบุคลากร

7. ผลการเปรียบเทียบ ส่วนประสมทางการตลาดของผู้ตอบแบบสอบถามโดยจำแนกตามเพศ และอาชีพ

7.1 จากผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านผลิตภัณฑ์หรือสถานที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ผู้ตอบแบบสอบถามเพศชายและเพศหญิงให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านผลิตภัณฑ์โดยรวม มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน ปัจจัยด้านราคาหรืองบประมาณค่าใช้จ่าย ผู้ตอบแบบสอบถามเพศชายและเพศหญิงให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านราคาโดยรวม มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน ปัจจัยด้านช่องทางการจัดจำหน่ายหรือการคมนาคม/การบริการ ผู้ตอบแบบสอบถามเพศชายและเพศหญิงให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านช่องทางการจัดจำหน่ายโดยรวม มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน ปัจจัยด้านการส่งเสริมการตลาดหรือการรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ผู้ตอบแบบสอบถามเพศชายและเพศหญิงให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านการส่งเสริมการตลาดโดยรวม มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน ปัจจัยด้านบุคลากรหรือบุคคลผู้ให้บริการ/แนะนำ ผู้ตอบแบบสอบถามเพศชายและเพศหญิงให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านบุคลากร โดยรวมมีความคิดเห็น ไม่แตกต่างกัน ปัจจัยด้านกระบวนการให้บริการ ผู้ตอบแบบสอบถามเพศชายและเพศหญิงให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านกระบวนการให้บริการโดยรวม มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ ผู้ตอบแบบสอบถามเพศชายและเพศหญิงให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพโดยรวม มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

7.2 จากผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านผลิตภัณฑ์หรือสถานที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ผู้ตอบแบบสอบถามที่กำลังศึกษาอยู่และที่ทำงานแล้วให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านผลิตภัณฑ์โดยรวม มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน ปัจจัยด้านราคาหรืองบประมาณค่าใช้จ่าย ผู้ตอบแบบสอบถามที่กำลังศึกษาอยู่และที่ทำงานแล้วให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านราคาโดยรวม มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน ปัจจัยด้านช่องทางการจัดจำหน่ายหรือการคมนาคม/การบริการ ผู้ตอบแบบสอบถามที่กำลังศึกษาอยู่และที่ทำงานแล้วให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านช่องทางการจัดจำหน่าย

โดยรวม มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน ปัจจัยด้านการส่งเสริมการตลาดหรือการรับรู้ข้อมูลการ
ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ผู้ตอบแบบสอบถามที่กำลังศึกษาอยู่และที่ทำงานแล้วให้ความสำคัญกับปัจจัย
ด้านการส่งเสริมการตลาดโดยรวม มีความคิดเห็นแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
ปัจจัยด้านบุคลากรหรือบุคคลผู้ให้บริการ/แนะนำ ผู้ตอบแบบสอบถามที่กำลังศึกษาอยู่และที่ทำงาน
แล้วให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านบุคลากร โดยรวม มีความคิดเห็น ไม่แตกต่างกัน ปัจจัยด้าน
กระบวนการให้บริการ ผู้ตอบแบบสอบถามที่กำลังศึกษาอยู่และที่ทำงานแล้วให้ความสำคัญกับ
ปัจจัยด้านกระบวนการให้บริการ โดยรวม มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ 0.05 และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ ผู้ตอบแบบสอบถามที่กำลังศึกษาอยู่และที่
ทำงานแล้วให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ โดยรวม มีความคิดเห็น ไม่แตกต่าง

8. ผลเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อรูปแบบกิจกรรมการ ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยจำแนกตามภูมิลำเนา

8.1 รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในแหล่งธรรมชาติ

จากผลการวิจัยพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาต่างกันมีความคิดเห็นต่อรูปแบบ
กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในแหล่งธรรมชาติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลางมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวม
3.87 รองลงมาคือผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคใต้มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก
ค่าเฉลี่ยรวม 3.55 และลำดับสุดท้ายคือ ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคเหนือและภาค
ตะวันออกมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวม 3.50

8.2 รูปแบบกิจกรรมส่งเสริมทางประวัติศาสตร์/แหล่งโบราณคดี

จากผลการวิจัยพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาต่างกันมีความคิดเห็นต่อรูปแบบ
กิจกรรมส่งเสริมทางประวัติศาสตร์/แหล่งโบราณคดี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
0.05 โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลางมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย
รวม 4.14 รองลงมาคือผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพฯ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับ
มาก ค่าเฉลี่ยรวม 3.79 และลำดับสุดท้ายคือ ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาค
ตะวันออกเฉียงเหนือ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวม 3.64

8.3 รูปแบบกิจกรรมส่งเสริมทางศิลปะ/ประเพณี/วัฒนธรรมชุมชน

จากผลการวิจัยพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาต่างกันมีความคิดเห็นต่อรูปแบบ
กิจกรรมส่งเสริมทางศิลปะ/ประเพณี/วัฒนธรรมชุมชน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
0.05 โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลาง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย
รวม 4.05 รองลงมาคือผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคใต้ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ยรวม 3.88 และลำดับสุดท้ายคือผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคเหนือ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวม 3.77

9. ผลการเปรียบเทียบ ส่วนประสมทางการตลาดของผู้ตอบแบบสอบถามโดยจำแนกตาม ภูมิลำเนา

จากผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านผลิตภัณฑ์หรือสถานที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัจจัยด้านผลิตภัณฑ์ ไม่แตกต่างกัน โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคเหนือ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวม 4.25 รองลงมาคือผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพฯ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวม 4.19 และลำดับสุดท้ายคือ ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคใต้ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวม 3.77 ปัจจัยด้านราคาหรืองบประมาณค่าใช้จ่าย ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัจจัยด้านราคา แตกต่างกัน โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวม 3.78 รองลงมาคือผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวม 3.71 และลำดับสุดท้ายคือ ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคเหนือ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวม 3.48 ปัจจัยด้านช่องทางการจัดจำหน่ายหรือการคมนาคม/การบริการ ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัจจัยด้านช่องทางการจัดจำหน่าย แตกต่างกัน โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลาง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวม 3.70 รองลงมาคือผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคใต้ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวม 3.66 และลำดับสุดท้ายคือ ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวม 3.43 ปัจจัยด้านการส่งเสริมการตลาดหรือการรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัจจัยด้านการส่งเสริมการตลาด แตกต่างกัน โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลาง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวม 3.78 รองลงมาคือผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวม 3.51 และลำดับสุดท้ายคือ ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพฯ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวม 3.42 ปัจจัยด้านบุคลากรหรือบุคคลผู้ให้บริการ/แนะนำ ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัจจัยด้านบุคลากร แตกต่างกัน โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลาง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวม 4.04 รองลงมาคือผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวม 3.82 และลำดับสุดท้ายคือ ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคเหนือ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับ

มาก ค่าเฉลี่ยรวม 3.76 ปัจจัยด้านกระบวนการให้บริการ ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัจจัยด้านกระบวนการให้บริการ แตกต่างกัน โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคเหนือ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวม 4.09 รองลงมาคือผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลาง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวม 4.01 และลำดับสุดท้ายคือผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคตะวันออก มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวม 3.57 และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ แตกต่างกัน โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลาง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวม 4.20 รองลงมาคือผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคเหนือ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวม 4.03 และลำดับสุดท้ายคือ ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคตะวันออก มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวม 3.89

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของเยาวชนไทย สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

จากผลการวิจัยพบว่า จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดมีทั้งเพศชายและเพศหญิงจำนวนสัดส่วนเท่าๆกัน อายุ 21 ปี การศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับปริญญาตรี มีงบประมาณในการท่องเที่ยวแต่ละครั้งต่ำกว่า 1,000 บาท และมีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลางและกรุงเทพมหานคร อาจวิเคราะห์ได้ว่า เยาวชนไทยซึ่งอยู่ในช่วงวัยรุ่นแสวงหาความท้าทาย แปลกใหม่ จึงทำให้เกิดการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศเพื่อสนองความต้องการ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดเรื่องปัจจัยที่ทำให้อุปสงค์การท่องเที่ยวต่างกัน ของฉลองศรี พิมลสมพงษ์ (2548) ในด้านปัจจัยทางด้านประชากรศาสตร์ (Demographic factor) ที่ว่าลักษณะของประชากร ได้แก่ อายุ เพศ การศึกษา ระดับรายได้ อาชีพ ภูมิลำเนา ซึ่งมีผลต่อจำนวนอุปสงค์ของสินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยว

2. เยาวชนกับพฤติกรรมผู้บริโภคการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

จากผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการท่องเที่ยวของเยาวชนไทยส่วนใหญ่จะเลือกเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศในแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ มีวัตถุประสงค์เพื่อการพักผ่อน โดยกลุ่มบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศคือครอบครัว เดินทางท่องเที่ยวในช่วงเดือนเมษายนถึงเดือนมิถุนายน และมีการหาข้อมูลจากรายการทางโทรทัศน์/วิทยุ จากการที่เยาวชนไทยเดินทาง

ท่องเที่ยวเชิงนิเวศเพื่อการพักผ่อนนั้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ นัยนา กุปติมนัส (2545) ที่ศึกษาเรื่องทัศนคติและพฤติกรรมที่มีต่อการท่องเที่ยวในประเทศ พบว่า มูลเหตุจูงใจในการท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวโดยมูลเหตุที่จูงใจมากที่สุด คือ เพื่อการพักผ่อน และจากการที่เยาวชนเลือกเดินทางท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาตินั้น สอดคล้องกับแนวคิดเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมผู้บริโภค ของสมฤทัย เสงสรวงกุล (2547) ซึ่งเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมผู้บริโภคสินค้าการท่องเที่ยว ของนักท่องเที่ยวแต่ละคนทำให้พฤติกรรมการเดินทางตลอดจนการเลือกซื้อรูปแบบของกิจกรรมการท่องเที่ยวต่างกัน โดยมีปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก ด้านปัจจัยภายในนั้น เมื่อเยาวชนไทยได้รับแรงจูงใจทางการท่องเที่ยว จากโฆษณาหรือประชาสัมพันธ์ต่างๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยวจึงเกิดการเดินทางท่องเที่ยว และทางด้านปัจจัยภายนอก วัฒนธรรมต่างๆ เป็นแรงจูงใจที่สำคัญที่ก่อให้เกิดการท่องเที่ยวเพื่อที่จะได้เรียนรู้และสัมผัสกับขนบธรรมเนียมประเพณีที่สวยงาม เช่นเดียวกับแนวคิดเรื่องแรงจูงใจทางการท่องเที่ยว (Tourism Motivation) ซึ่งสิ่งที่กระตุ้นที่ทำให้เกิดความต้องการที่จะเดินทางท่องเที่ยว โดยเกิดจากเหตุผลและแรงจูงใจทางกายภาพ (Physical Motivation) แรงจูงใจทางวัฒนธรรม (Cultural Motivation) แรงจูงใจระหว่างบุคคล (Interpersonal Motivation) และแรงจูงใจทางด้านสถานภาพและชื่อเสียง (Status and Prestige Motivation) ซึ่งการมีวัตถุประสงค์หลักของการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศเพื่อการพักผ่อนนั้นเกิดจากแรงจูงใจทางกายภาพ การเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศในแหล่งธรรมชาตินั้นเกิดจากแรงจูงใจทางวัฒนธรรม และการเลือกเดินทางท่องเที่ยวกับครอบครัวนั้นก็คือแรงจูงใจระหว่างบุคคลนั่นเอง

3. ลักษณะบุคลิกภาพของเยาวชนไทยที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

จากผลการวิจัยพบว่า เยาวชนไทยส่วนใหญ่ที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีลักษณะบุคลิกภาพที่สนุกสนาน ชอบเดินทางท่องเที่ยว และเลือกเดินทางในสถานที่แปลกใหม่ ชอบผจญภัย ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีลักษณะบุคลิกภาพของเฮรี่ วงษ์มณฑา (2542) ที่กล่าวว่า ผู้ที่มีความสนุกสนานในชีวิตจะเป็นคนมองโลกในแง่ดี อารมณ์แจ่มใส จะชอบกิจกรรมที่มีส่วนร่วมของบุคคลและชอบเดินทางท่องเที่ยวในที่ที่มีคนมากๆ เช่นเดียวกับลักษณะบุคลิกภาพที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ของสมฤทัย เสงสรวงกุล (2547) ที่ว่า นักท่องเที่ยวที่มีลักษณะบุคลิกภาพชอบการผจญภัย การแสวงหาสิ่งใหม่ๆ ชื่นชมกับประสบการณ์ใหม่ๆ จะชอบเดินทางท่องเที่ยวไปยังดินแดนที่ยังไม่ค่อยมีคนไปและยินดีกับสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานและชอบเรียนรู้วัฒนธรรมท้องถิ่น

4. รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

จากผลการวิจัยพบว่า รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่เยาวชนไทยส่วนใหญ่ให้ความสนใจ คือ กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในแหล่งธรรมชาติ อาจเนื่องมาจากเป็นกิจกรรมที่มีรูปแบบการผจญภัย ทำทายและสวองาม ได้สัมผัสกับธรรมชาติโดยตรง สอดคล้องกับการวิจัยของ สินีนาถ นุชชัยเหล็ก (2541) ที่กล่าวว่าปัจจัยดึงดูดในการเข้าร่วมรับกิจกรรมนันทนาการของนักท่องเที่ยว คือ ความเป็นธรรมชาติที่มีเอกลักษณ์ และสนองความต้องการตามธรรมชาติของมนุษย์ เช่นเดียวกับ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2542) ที่ว่าการท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้ความสำคัญต่อกิจกรรมท่องเที่ยวเป็นอย่างยิ่ง เพราะกิจกรรมต่าง ๆ นั้น จะเป็นสื่อกลางนำการท่องเที่ยวสู่เป้าหมายได้ กิจกรรมที่เหมาะสมจึงควรเป็นกิจกรรมที่เน้นการศึกษาหาความรู้ในระบบนิเวศและวัฒนธรรมท้องถิ่นควบคู่กัน ไปด้วยกับความเพลิดเพลินทั้งนี้ต้องเป็นกิจกรรมที่มีผลกระทบน้อยที่สุดหรือเป็นผลกระทบที่สามารถป้องกันหรือแก้ไขได้

5. ส่วนประสมทางการตลาดที่มีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

แนวคิดด้านปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดการท่องเที่ยว (The marketing mix of tourism) ที่ประกอบไปด้วย 7P คือ ผลิตภัณฑ์ (Product) ราคา (Price) ช่องทางการจัดจำหน่าย (Place) การส่งเสริมการตลาด (Promotion) บุคลากร (People) กระบวนการให้บริการ (Process) และสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ (Physical evidence) จากผลการวิจัยพบว่า เยาวชนไทยส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านผลิตภัณฑ์หรือสถานที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศมาเป็นอันดับแรก จากนั้นคือ ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ ปัจจัยด้านบุคลากรหรือผู้ให้บริการ/แนะนำ ปัจจัยด้านกระบวนการให้บริการ ปัจจัยด้านราคาหรืองบประมาณค่าใช้จ่าย ปัจจัยด้านช่องทางการจัดจำหน่ายหรือการคมนาคมและการบริการ และปัจจัยด้านส่งเสริมทางการตลาดตามลำดับ จากการศึกษาที่เยาวชนไทยให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านผลิตภัณฑ์หรือสถานที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศมาเป็นอันดับแรกและปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพรองลงมานั้น อาจเป็นเพราะว่าประเทศไทยมีสถานที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่สวยงาม โคดเด่น น่าประทับใจ มีความปลอดภัย อีกทั้งสถานที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศยังมีความหลากหลาย สามารถเดินทางท่องเที่ยวได้ตลอดทั้งปี สอดคล้องกับแนวคิดส่วนประสมทางการตลาดการท่องเที่ยว (The marketing mix of tourism) ที่ทักษิณา คุณารักษ์ (2543) ได้กล่าวไว้ว่า ส่วนประสมทางการตลาดการท่องเที่ยวประกอบด้วย 7P คือคือ ผลิตภัณฑ์ (Product) ราคา (Price) ช่องทางการจัดจำหน่าย (Place) การส่งเสริมการตลาด (Promotion) บุคลากร (People) กระบวนการให้บริการ (Process) และสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ (Physical evidence) โดยธุรกิจบริการจะนำส่วนประสมทางการตลาดการท่องเที่ยวนี้มาใช้ในกระบวนการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว พบว่า ปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีอิทธิพลต่อระดับความสำคัญในการตัดสินใจสูงสุดโดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยได้แก่ ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ ปัจจัยด้านบุคลากร ปัจจัยด้านผลิตภัณฑ์ ปัจจัย

ด้านกระบวนการให้บริการ ปัจจัยด้านราคา ปัจจัยด้านการส่งเสริมการตลาด และปัจจัยด้านช่องทางการจัดจำหน่าย ซึ่งแตกต่างจากผลการศึกษาของศศิกัญจน์ สุรินทร์ตะ (2548) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดบริการที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกใช้บริการ โรงแรมของผู้ใช้บริการ โรงแรมของผู้ใช้บริการชาวไทย ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่พบว่านักท่องเที่ยวให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านบุคลากรมาเป็นอันดับหนึ่งรองลงมาคือปัจจัยด้านกระบวนการให้บริการ ปัจจัยด้านราคา ปัจจัยด้านการส่งเสริมการตลาด ปัจจัยด้านผลิตภัณฑ์ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ และปัจจัยด้านช่องทางการจัดจำหน่าย

6. ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยจำแนกตามเพศ อาชีพ

6.1 กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในแหล่งธรรมชาติ จากผลการวิจัยพบว่าเยาวชนที่มี เพศแตกต่างกันให้ความสำคัญกับกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในแหล่งธรรมชาติ โดยรวมมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนเยาวชนที่มีอาชีพแตกต่างกันให้ความสำคัญกับกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในแหล่งธรรมชาติ โดยรวมมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อาจเนื่องมาจากแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศในธรรมชาติมีกิจกรรมนันทนาการให้เข้าร่วมมากมาย หลากหลาย และแต่ละกิจกรรมตอบสนองต่อความต้องการของเยาวชนได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับ สมบัติ กาญจนกิจ (2544) ที่กล่าวว่าประโยชน์และคุณค่าของนันทนาการกลางแจ้ง คือ การได้พัฒนาความเป็นพลเมืองดีเกี่ยวกับจิตสำนึกที่ดีในด้านการรักษาสิ่งแวดล้อม เช่นเดียวกับ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2549) ที่ว่านักท่องเที่ยวที่ชอบเดินทางท่องเที่ยวทางธรรมชาติ มักจะได้รับความประทับใจ เพลิดเพลิน ความปลอดภัย และได้รับความรู้พร้อมทั้งได้รับประสบการณ์ใหม่ๆเพิ่มขึ้น

6.2 กิจกรรมส่งเสริมทางประวัติศาสตร์/แหล่งโบราณคดี จากผลการวิจัยพบว่าเยาวชนที่มี เพศแตกต่างกันให้ความสำคัญกับกิจกรรมส่งเสริมทางประวัติศาสตร์/แหล่งโบราณคดี โดยรวมมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อาจเนื่องมาจากเยาวชนทั้งเพศชายและเพศหญิงให้ความสำคัญกับกิจกรรมทางประวัติศาสตร์/แหล่งโบราณคดีเหมือนกัน เนื่องจากประเทศไทยเป็นประเทศที่มีประวัติศาสตร์ความเป็นมาที่ยาวนาน และมีโบราณสถานที่เป็นสิ่งยืนยันถึงประวัติความเป็นมา สอดคล้องกับแนวคิดของ ละเอียด สิลาน้อย (2538) ที่ว่าประเทศไทยเป็นประเทศที่มีความหลากหลายทางประวัติศาสตร์มากมายซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งสิ้น ส่วนเยาวชนที่มีอาชีพแตกต่างกันให้ความสำคัญกับกิจกรรมส่งเสริมทางประวัติศาสตร์/แหล่งโบราณคดี โดยรวมมีความคิดเห็น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อาจเนื่องมาจากเยาวชนหรือนักท่องเที่ยวทั้งที่ทำงานแล้วหรือศึกษาอยู่ ไม่มีเวลาเดินทางท่องเที่ยวตามแหล่งประวัติศาสตร์/แหล่งโบราณคดี เนื่องจากแหล่งประวัติศาสตร์/แหล่งโบราณคดี

นั้น กระจายอยู่ทั่วไปในประเทศไทย และแต่ละสถานที่อยู่ห่างกัน ทำให้ไม่สะดวกในการเดินทาง และขาดการประชาสัมพันธ์ สอดคล้องกับ แนวคิดของ พลอยศรี โปราณนทร์ (2544) ที่ว่า แหล่งท่องเที่ยวมักตั้งอยู่ไกลจากนักท่องเที่ยวทำให้ไม่สามารถดำเนินการทางการท่องเที่ยวได้ จึงจำเป็นต้องให้สื่อกลางคือนักท่องเที่ยวที่เคยท่องเที่ยวบอกต่อกันไป ซึ่งถือว่าเป็นการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวอย่างไม่ต้องลงทุน

6.3 กิจกรรมส่งเสริมทางศิลปะ/ประเพณี/วัฒนธรรม จากผลการวิจัยพบว่าเยาวชนที่มีเพศและอาชีพแตกต่างกันให้ความสำคัญกับกิจกรรมส่งเสริมทางศิลปะ/ประเพณี/วัฒนธรรม โดยรวมมีความคิดเห็น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อาจเนื่องมาจากประเทศไทยมีประเพณี วัฒนธรรม วิถีชีวิตความเป็นอยู่ที่แตกต่างกัน ทำให้เกิดการเข้าร่วมกิจกรรมที่แตกต่างกัน สอดคล้องกับแนวคิดของ นฤมล สมิตินันท์ (2527) ในเรื่องพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว ที่ว่าสิ่งหนึ่งที่ทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความอยากรู้อยากเห็นในสิ่งแปลกใหม่ ทำให้มีการเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ ก็คือ เพื่อเห็นสถานที่แปลกใหม่ ผู้คน วัฒนธรรม ประเพณีของแต่ละท้องถิ่นอาทิเช่น ศิลปะ สถาปัตยกรรม คนตรี วรรณคดี ระบายพื้นเมือง หรือการเข้าร่วมพิธีหรือเทศกาลของแต่ละท้องถิ่น เป็นต้น เช่นเดียวกับ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2550) ที่ว่าวัฒนธรรม ประเพณีท้องถิ่น เป็นเอกลักษณ์ สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างชาติให้เดินทางท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี

7. ผลการเปรียบเทียบ ส่วนประสมทางการตลาดของผู้ตอบแบบสอบถามโดยจำแนกตามเพศและอาชีพ ทั้งหมด 7 ด้าน ดังนี้

7.1 ด้านผลิตภัณฑ์หรือสถานที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จากผลการวิจัยพบว่าเยาวชนที่มีเพศและอาชีพ แตกต่างกัน ให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านผลิตภัณฑ์หรือสถานที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยรวมมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อาจเนื่องมาจากเยาวชนมีช่วงอายุที่ไม่ห่างกันมากและอยู่ในช่วงวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยที่มีความคิดเป็นของตัวเอง ชอบความท้าทาย กล้าได้กล้าเสีย รักอิสระ ดิเคเพื่อน การเลือกสถานที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เพื่อท่องเที่ยวจึงเลือกสถานที่ที่ตอบสนองความต้องการของตนเองเป็นหลัก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุพัตรา สุภาพ (2543) ที่ว่าวัยรุ่นต้องการความสนุกสนานเพลิดเพลิน ซึ่งส่วนใหญ่มีออกมาในรูปแบบของกิจกรรม กีฬา การบันเทิง และการท่องเที่ยว เช่นเดียวกับงานวิจัยของ นัยนา คุปติมนัส (2545) พบว่า เพศของคณวิทำงานที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวในประเทศที่ไม่แตกต่างกัน

7.2 ด้านราคาหรืองบประมาณค่าใช้จ่าย จากผลการวิจัยพบว่าเยาวชนที่มีเพศและอาชีพ แตกต่างกัน ให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านราคาหรืองบประมาณค่าใช้จ่าย โดยรวมมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของกลุ่มคนวัยทำงานในเขตกรุงเทพมหานครของ สมฤทัย เสง

สรณกุล (2547) ในเรื่องของเพศและอาชีพที่พบว่า เพศและอาชีพที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเรื่องด้านงบประมาณการใช้เงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศไม่แตกต่างกัน

7.3 ด้านช่องทางการจัดจำหน่ายหรือการคมนาคมและการบริการ จากผลการวิจัยพบว่าเยาวชนที่มี เพศและอาชีพ แตกต่างกันให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านช่องทางการจัดจำหน่ายหรือการคมนาคมและการบริการ โดยรวมมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อาจเนื่องมาจากการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีบริษัทนำเที่ยวคอยให้บริการ มีการจองที่พักได้รวดเร็ว และมีเส้นทางคมนาคมที่สะดวกสบาย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดด้านปัจจัยสนับสนุนทางการท่องเที่ยว (Factors Support on Tourism) ที่ว่าในยุคโลกใหม่การคมนาคมขนส่งติดต่อสื่อสารจะต้องมีความรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ ทั้งการเดินทางทางบก ทางน้ำ และทางอากาศจะต้องมีการเชื่อมต่อระหว่างกัน เพื่อส่งผลให้การท่องเที่ยวเป็นไปด้วยความสะดวก รวดเร็ว ปลอดภัยและประหยัดมากยิ่งขึ้น

7.4 ด้านการส่งเสริมการตลาดหรือการรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จากผลการวิจัยพบว่าเยาวชนที่มี เพศแตกต่างกันให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านการส่งเสริมการตลาดหรือการรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยรวมมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนเยาวชนที่มีอาชีพแตกต่างกันให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านการส่งเสริมการตลาดหรือการรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยรวมมีความคิดเห็น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อาจเนื่องมาจากการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศนั้นทั้งเยาวชนเพศชายและเพศหญิงให้ความสำคัญต่อการรับรู้ข่าวสารเหมือนกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมฤทัย เสงสรณกุล (2547) ที่พบว่าเยาวชนที่มีเพศต่างกันความคิดเห็นในการรับสื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศไม่แตกต่างกัน ส่วนเยาวชนที่มีอาชีพแตกต่างกัน อาจไม่มีเวลาในการรับข่าวสารที่ครบถ้วน หรือขาดเทคโนโลยีในการติดตามข่าวสาร สอดคล้องกับแผนงานการตลาดและประชาสัมพันธ์ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2548-2549) ที่ว่า การส่งเสริมการตลาดเป็นกิจกรรมชักจูงให้นักท่องเที่ยวเดินทางไปเยือน หรือใช้บริการด้านการท่องเที่ยว ขณะเดียวกันก็เป็นเครื่องมือในการคัดนักท่องเที่ยงที่มีคุณภาพได้ ดังนั้นการดำเนินงานด้านการส่งเสริมการตลาดและประชาสัมพันธ์จึงมีความสำคัญอันดับต้นๆของการพัฒนาด้านการท่องเที่ยว

7.5 ด้านบุคลากรหรือผู้ให้บริการ/แนะนำ จากผลการวิจัยพบว่าเยาวชนที่มี เพศและอาชีพ แตกต่างกันให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านบุคลากรหรือผู้ให้บริการ/แนะนำ โดยรวมมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อาจเนื่องมาจากบุคลากรที่ให้บริการ/แนะนำมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี คอยอำนวยความสะดวก และให้ความรู้ได้เหมาะสมถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2549) ที่ให้แนวคิดว่าผู้ประกอบการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์ ควรศึกษาและทำความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้ละเอียดใน

ทุกแห่งทุกมุมเพื่อสามารถนำข้อมูลความรู้และสารสนเทศต่างๆไปใช้ในการพัฒนาและจัดกิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศได้อย่างเหมาะสมแล้วยังสามารถนำข้อมูลความรู้ต่างๆไปสนับสนุนกิจกรรมทางการตลาดท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดีด้วย เช่นเดียวกับสมบัติ กาญจนกิจ (2544) ที่กล่าวว่า นันทนาการมีรูปแบบหลากหลาย มีขอบเขตไม่จำกัด ดังนั้นนันทนาการจึงต้องคิดสร้างสรรค์กิจกรรม เพื่อสร้างความรู้สึกระทึกใจและพึงพอใจให้แก่ผู้ร่วมกิจกรรมอย่างไม่หยุดนิ่ง

7.6 ด้านกระบวนการให้บริการ จากผลการวิจัยพบว่าเยาวชนที่มี เพศ แตกต่างกันให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านกระบวนการให้บริการ โดยรวมมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนเยาวชนที่มีอาชีพแตกต่างกันให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านกระบวนการให้บริการ โดยรวมมีความคิดเห็น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อาจเนื่องมาจากสถานที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศยังรองรับความต้องการของนักท่องเที่ยวได้อย่างไม่เพียงพอ สอดคล้องกับการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2548-2549) ที่ว่า ประเทศไทยยังไม่สามารถใช้พื้นที่อย่างเต็มศักยภาพ ไม่ว่าจะเป็นพื้นที่อุทยานแห่งชาติ เขตห้ามล่าพันธุ์สัตว์ป่า เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า ดังนั้นการดึงดูดนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จึงจะต้องมีจัดเตรียมพื้นที่เพื่อการรองรับนักท่องเที่ยวได้อย่างเพียงพอ

7.7 ด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ จากผลการวิจัยพบว่าเยาวชนที่มี เพศและอาชีพ แตกต่างกันให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ โดยรวมมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อาจเนื่องมาจากสถานที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีความสวยงาม โดดเด่น หลากหลาย และเหมาะสมต่อความต้องการของเยาวชนหรือนักท่องเที่ยว สอดคล้องกับการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2548-2549) ที่ว่าประเทศไทยได้เปรียบในด้านที่ตั้งของประเทศและฐานทรัพยากรธรรมชาติที่สวยงามซึ่งกระจายตัวอยู่ในทุกภาคของประเทศไทย ทั้งในส่วนที่เป็นทะเล ภูเขา และอื่นๆประเทศไทยจึงมีพื้นที่ที่มีศักยภาพ ที่จะดึงดูดนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้มาเดินทางท่องเที่ยว

8. ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยจำแนกตามภูมิลำเนา

8.1 กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในแหล่งธรรมชาติ จากผลการวิจัยพบว่าเยาวชนที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกันให้ความสำคัญกับกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในแหล่งธรรมชาติ โดยรวมมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อาจเนื่องมาจากแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาตินั้นมีลักษณะทางภูมิศาสตร์ที่เป็นตัวกำหนดให้เกิดกิจกรรม เช่น หน้าผา ทะเล ป่าไม้ ซึ่งในประเทศไทยแต่ละภูมิภาคก็มีความแตกต่างทางภูมิศาสตร์อย่างชัดเจน สอดคล้องกับทฤษฎีเกณฑ์การแบ่งส่วนตลาดนักท่องเที่ยวที่ว่าตัวแปรทางภูมิศาสตร์(Geographic Variables)

ทำให้ตลาดนักท่องเที่ยวอาจแบ่งออกเป็นเขตๆตามสภาพทางภูมิศาสตร์ได้ เพราะลักษณะอากาศ ทรัพยากรธรรมชาติ ความหนาแน่นของพลเมือง ฯลฯ ที่แตกต่างกันออกไปในแต่ละเขต ย่อมส่งอิทธิพลให้กับนักท่องเที่ยวที่มีความต้องการ มีความอยากได้แตกต่างกันออกไปด้วย

8.2 กิจกรรมส่งเสริมทางประวัติศาสตร์/แหล่งโบราณคดี จากผลการวิจัยพบว่าเยาวชนที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกันให้ความสำคัญกับกิจกรรมส่งเสริมทางประวัติศาสตร์/แหล่งโบราณคดี โดยรวมมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อาจเนื่องมาจากเยาวชนในแต่ละภูมิภาคอาศัยอยู่ในพื้นที่ที่มีความเป็นมาทางประวัติศาสตร์ที่แตกต่างกัน บางพื้นที่อาจเป็นจังหวัดที่เกิดขึ้นใหม่ เช่นจังหวัดมุกดาหาร ทำให้มีประวัติความเป็นมาทางประวัติศาสตร์น้อย บางจังหวัดเป็นเมืองที่มีความเจริญรุ่งเรืองในสมัยก่อน เช่น จังหวัดสุโขทัยหรือพระนครศรีอยุธยา เลยทำให้มีแหล่งประวัติศาสตร์อย่างโบราณสถานมากมาย ซึ่งอาจเป็นจุดที่ดึงดูดความสนใจของเยาวชนให้เกิดการเข้าร่วมกิจกรรม สอดคล้องกับแนวคิดของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2550) ที่ว่า การท่องเที่ยวตามสถานที่ต่างๆภายในประเทศจะต้องมีสิ่งจูงใจหลายอย่าง แต่ที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของแต่ละภูมิภาคที่เป็นสิ่งจูงใจโดยเฉพาะของสถานที่นั้นเช่นหลักฐานทางประวัติศาสตร์หรือแหล่งโบราณคดี เป็นต้น จะช่วยให้นักท่องเที่ยวเกิดการเรียนรู้จากการได้เข้าถึงหรือสัมผัสกับสิ่งแวดล้อมที่มีที่ไปที่ไป

8.3 กิจกรรมส่งเสริมทางศิลปะ/ประเพณี/วัฒนธรรม จากผลการวิจัยพบว่าเยาวชนที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกันให้ความสำคัญกับกิจกรรมส่งเสริมทางศิลปะ/ประเพณี/วัฒนธรรม โดยรวมมีความคิดเห็น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อาจเนื่องมาจากประเทศไทยมีประเพณี วัฒนธรรม วิถีชีวิตความเป็นอยู่ที่แตกต่างกัน ทำให้เกิดการเข้าร่วมกิจกรรมที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะวัฒนธรรมท้องถิ่นของแต่ละภูมิภาคที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด ทำให้เยาวชนเกิดความสนใจและอย่างเข้าร่วมกิจกรรม สอดคล้องกับแนวคิดของ นฤมล สมิตินันท์ (2531) ในเรื่องพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว ที่ว่าสิ่งหนึ่งที่ทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความอยากรู้อยากเห็นในสิ่งแปลกใหม่ ทำให้มีการเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ ก็คือ เพื่อเห็นสถานที่แปลกใหม่ ผู้คน วัฒนธรรม ประเพณีของแต่ละท้องถิ่น อาทิเช่น ศิลปะ สถาปัตยกรรม คนตรี วรรณคดี ระบายพื้นเมือง หรือการเข้าร่วมพิธีหรือเทศกาลของแต่ละท้องถิ่น เป็นต้น เช่นเดียวกับ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2550) ที่ว่าวัฒนธรรม ประเพณีท้องถิ่น เป็นเอกลักษณ์ สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างชาติให้เดินทางท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี

9. ผลการเปรียบเทียบ ส่วนประสมทางการตลาดของผู้ตอบแบบสอบถามโดยจำแนกตามภูมิภาคทั้งหมด 7 ด้าน ดังนี้

9.1 ด้านผลิตภัณฑ์หรือสถานที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จากผลการวิจัยพบว่าเยาวชนที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกัน ให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านผลิตภัณฑ์หรือสถานที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยรวมมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อาจเนื่องมาจากเยาวชนมีความเชื่อมั่นเกี่ยวกับความปลอดภัยในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศซึ่งมีการวางมาตรการการรักษาความปลอดภัยที่ดี มีบุคลากรในการรักษาความปลอดภัยที่เพียงพอต่อความต้องการ สอดคล้องกับทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ ที่ว่า ความต้องการความปลอดภัยจะหมายถึงความต้องการสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยปราศจากอันตรายทางร่างกายและจิตใจ

9.2 ด้านราคาหรืองบประมาณค่าใช้จ่าย จากผลการวิจัยพบว่าเยาวชนที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกัน ให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านราคาหรืองบประมาณค่าใช้จ่าย โดยรวมมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อาจเนื่องมาจากการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยเฉพาะในประเทศไทยมี การคมนาคมขนส่งที่สะดวกสบาย โรงแรมที่พัก ราคาประหยัด สามารถเลือกให้เหมาะกับสภาพเศรษฐกิจของเยาวชนได้ สอดคล้องกับแนวคิดของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2550) ในเรื่องตัวแปรด้านรายได้ของนักท่องเที่ยว ที่ว่า รายได้ของนักท่องเที่ยวเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการกำหนดอำนาจซื้อของผู้บริโภคทางการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวที่มีรายได้มากจะเกิดการเดินทางมากขึ้นตามไปด้วย ดังนั้นการกำหนดราคาจึงต้องคำนึงถึงกลุ่มนักท่องเที่ยวกลุ่มใหญ่เป็นหลัก

9.3 ด้านช่องทางการจัดจำหน่ายหรือการคมนาคมและการบริการ จากผลการวิจัยพบว่าเยาวชนที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกัน ให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านช่องทางการจัดจำหน่ายหรือการคมนาคมและการบริการ โดยรวมมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อาจเนื่องมาจากปัจจุบันเทคโนโลยีทางการคมนาคมนั้นมีเส้นทางที่สะดวกสบาย มีรถโดยสารที่คอยให้บริการอย่างเพียงพอต่อความต้องการ สอดคล้องกับแนวคิดของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2550) ที่ว่า เส้นทางคมนาคมที่สะดวกสบายนั้น เป็นเหมือนเครื่องมือที่จะนำนักท่องเที่ยวให้เดินทางท่องเที่ยว เนื่องจากการเข้าถึงสถานที่ท่องเที่ยวมีความสะดวก และไม่เสียเวลามากนัก

9.4 ด้านการส่งเสริมการตลาดหรือการรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จากผลการวิจัยพบว่าเยาวชนที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกัน ให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านการส่งเสริมการตลาดหรือการรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยรวมมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อาจเนื่องมาจากเยาวชนที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกัน อาจได้รับข่าวสารที่ไม่ครบถ้วนหรือเทคโนโลยีในการติดตามข่าวสารไม่เพียงพอ เช่นอาจไม่มีอินเทอร์เน็ต ไม่มีความต่อเนื่องในการประชาสัมพันธ์ หรือไม่มีการจัดงานแสดงสินค้าทางการท่องเที่ยวตามภูมิภาคต่างๆ สอดคล้อง

กับแผนงานการตลาดและประชาสัมพันธ์ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2549) ที่ว่า การส่งเสริมการตลาดนั้นมีความสำคัญในเรื่องประชาสัมพันธ์เพราะเป็นสิ่งที่ทำให้นักท่องเที่ยวรู้ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวและสามารถวางแผนการท่องเที่ยวได้ก่อนล่วงหน้า

9.5 ด้านบุคลากรหรือผู้ให้บริการ/แนะนำ จากผลการวิจัยพบว่าชาวชนที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกันให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านบุคลากรหรือผู้ให้บริการ/แนะนำ โดยรวมมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อาจเนื่องมาจากผู้ให้บริการ/แนะนำ ขาดความรู้ความสามารถในการให้ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ สอดคล้องกับการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2549) ที่ว่า ยังมีผู้ประกอบการ บุคลากร เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ มักคุเทศก์อีกจำนวนไม่น้อยที่ไม่มีความรู้ในเรื่องของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ก็เป็นการยากที่จะนำความรู้ไปถ่ายทอดสู่นักท่องเที่ยวได้อย่างถูกต้องแม้แต่ในขณะที่ท่องเที่ยวอยู่ในแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศก็ตาม ในที่สุดอาจส่งผลกระทบต่อให้เกิดความเสียหายและจุดรั้งให้แหล่งท่องเที่ยวต่างๆลดอรรถประโยชน์เสื่อมโทรมได้ในระยะยาว

9.6 ด้านกระบวนการให้บริการ จากผลการวิจัยพบว่าชาวชนที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกันให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านกระบวนการให้บริการ โดยรวมมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อาจเนื่องมาจากการให้บริการและการรองรับนักท่องเที่ยวมีความพร้อมที่แตกต่างกัน สิ่งอำนวยความสะดวกของแต่ละสถานที่ที่มีข้อจำกัด เช่น อาจห่างไกลจากสนามบิน หรือไม่มีอินเทอร์เน็ตในแหล่งท่องเที่ยว สอดคล้องกับแนวคิดของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย(2549) ในเรื่องกระบวนการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ที่ว่า การจัดการเรื่องบริการนั้นต้องอาศัยปัจจัยหลายอย่างทั้งด้านบุคลากร ด้านสาธารณูปโภค ฯลฯ เพื่อให้เกิดการความพร้อมในการให้บริการ

9.7 ด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ จากผลการวิจัยพบว่าชาวชนที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกันให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ โดยรวมมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อาจเนื่องมาจากชาวชนมีภูมิลำเนาที่แตกต่างกัน ลักษณะทางด้านภูมิศาสตร์ของพื้นที่ก็แตกต่างกันทำให้เกิดสถานที่ท่องเที่ยวที่หลากหลาย เช่น ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือจะมีอาณาเขตติดกับทะเล ซึ่งแตกต่างจากภาคเหนือที่มีพื้นที่เป็นภูเขา และไม่มีอาณาเขตติดกับทะเล ทำให้ชาวชนแต่ละภูมิภาคเกิดการเดินทางท่องเที่ยวที่แตกต่างกันออกไปด้วย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ฉลองศรี พิมลสมพงษ์ (2548) ที่ว่าลักษณะทางภูมิศาสตร์เป็นสิ่งกำหนดลักษณะสถานที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่นักท่องเที่ยวต้องการ เพราะนักท่องเที่ยวต้องการประสบการณ์แปลกใหม่ เช่น นักท่องเที่ยวที่มาจากสถานที่ที่แวดล้อมด้วยทะเลต้องการพบบรรยากาศแปลกใหม่ เช่น ภูเขา ป่าไม้ น้ำตก เมือง เป็นต้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้

1. จากผลการศึกษาพบว่า ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของเยาวชนไทยครั้งนี้ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ผู้ประกอบการธุรกิจ ชุมชน รวมทั้งผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง สามารถนำไปวางแผนการตลาดให้ตรงกับความต้องการและความพึงพอใจของเยาวชนไทยหรือนักท่องเที่ยวได้ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการประกอบธุรกิจท่องเที่ยว รวมทั้งชุมชนต่อไปในอนาคตได้

2. ควรมีการวางแผนการตลาดให้สอดคล้องกับความต้องการในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของเยาวชนไทย ควรมีการเผยแพร่ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการปฏิบัติตัวให้เหมาะสมต่อนักท่องเที่ยว ชุมชน บุคลากรผู้ให้บริการ/แนะนำ รวมทั้งผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง เพื่อให้มีความรู้ และความรู้สึกรัก ห่วงแหน และต้องการรักษาสมดุลในธรรมชาติที่ยังคงอยู่เป็นการดึงดูดความสนใจให้นักท่องเที่ยวเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศเพิ่มมากขึ้น

3. ควรมีการวางแผนในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่หลากหลาย น่าสนใจ แปลกใหม่ ทำทาย ซึ่งสามารถตอบสนองความต้องการของเยาวชนไทยได้เป็นอย่างดี ซึ่งกิจกรรมที่มีในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศนั้น เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เยาวชนไทยเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากขึ้น ดังนั้นผู้ที่เกี่ยวข้อง หรือชุมชน ควรจัดกิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยวให้เหมาะสม และเพียงพอต่อความต้องการของเยาวชนไทย

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ควรมีนโยบายในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้มีความพร้อมในการรองรับนักท่องเที่ยว โดยมีการวางแผนการจัด โปรแกรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศหรือแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศในแต่ละเดือน เพื่อให้นักท่องเที่ยวที่เป็นเยาวชนได้รู้ล่วงหน้า

2. กระทรวงศึกษาธิการควรมีนโยบายในการจัดการเรียนรู้ในชุมชน โดยให้เยาวชนได้มีส่วนร่วมในการพัฒนาสิ่งแวดล้อมหรือดูแลชุมชน เพื่อเยาวชนจะได้สัมผัสและเข้าถึงธรรมชาติ

3. กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมและกระทรวงวัฒนธรรมควรให้การสนับสนุนและประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้เป็นที่รู้จักมากขึ้นเพื่อให้เยาวชนได้ตระหนักถึงความสำคัญของธรรมชาติและประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมของประเทศมากยิ่งขึ้น

4. ภาครัฐควรจัดให้มีการอบรม พัฒนาความรู้ความสามารถในการให้บริการของผู้ประกอบการหรือบุคลากรในแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ให้มีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเพื่อนำไปถ่ายทอดให้นักท่องเที่ยวได้ทราบอย่างถูกต้อง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษากลุ่มตัวอย่างของนักท่องเที่ยวที่นอกเหนือจากชาวไทย เพื่อให้ทราบถึงความต้องการและปัจจัยด้านอื่นๆที่ทำให้เกิดพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยทั่วไป ว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ ทั้งยังจะได้กำหนดเป็นกลยุทธ์การวางแผนการตลาดเพื่อสอดคล้องกับการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวอีกด้วย
2. ควรมีการศึกษาถึงรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้มีความหลากหลาย และครอบคลุมมากขึ้น เพื่อเป็นการวางแผนการจัดกิจกรรมที่มีในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้เพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว
3. การวิจัยครั้งนี้ศึกษาเพียงแค่ส่วนประสมทางการตลาดการท่องเที่ยว (The marketing mix of tourism) ที่ประกอบไปด้วย 7P คือ ผลิตภัณฑ์ (Product) ราคา (Price) ช่องทางการจัดจำหน่าย (Place) การส่งเสริมการตลาด (Promotion) บุคลากร (People) กระบวนการให้บริการ (Process) และสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ (Physical evidence) เพียงด้านเดียว ในการศึกษาครั้งต่อไปจึงควรศึกษาถึงปัจจัยในด้านอื่นๆ ที่น่าสนใจและน่าจะมีอิทธิพลต่อการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างออกไป เช่น ทฤษฎีจูงใจของมาสโลว์ ได้แก่ “ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์” (Maslow’s hierarchy of needs) เป็นต้น